

■ JEDNA

Její manžel už je skoro doma. Tentokrát ji načapá.

V oknech na čísle 212 nevisí jediný proužek záclony, jediná lišta žaluzie. V tomhle městském domě s červenou fasádou kdysi bydleli novomanželé Mottovi – tedy až donedávna, kdy přestali být nejen novo-, ale manželi vůbec. Ani s jedním jsem se nikdy nesetkala, ovšem dodnes se na ně čas od času mrknu na internetu: na jeho profil na LinkedIn, na její facebookovou stránku. Stránka Macy's je stále registruje jako čerstvě sezdанý pár. Pořád bych jim mohla koupit přibory.

Jak říkám: v oknech není jediná výzdoba. A tak číslo 212 jen prázdně hledí do ulice s nerudným a syrovým výrazem a já jeho upřený pohled odrážím: právě teď například pozoruji, jak si paní domu vede do pokoje pro hosty podomního prodejce. Co s tímhle domem *je*? Je to dům, kam láska chodí umřít.

Nová majitelka je překrásná: ryzí rusovláska se sytě zelenýma očima a souostrovím drobných pih rozetých po celých zádech. Je mnohem hezčí než její manžel dr. John Miller, psychoterapeut – ano, on opravdu radí lidem ve věci partnerských vztahů – a jeden ze 436 000 Johnů Millerů vyskytujících se na internetu. Tento konkrétní exemplář pracuje kousek od Gramercy Parku a nedává rady na pojišťovnu. Podle kupní smlouvy zaplatil za dům 3,6 milionu dolarů. Zjevně se mu daří.

O manželce toho vím víc a zároveň méně. Moc dobrá hospodyňka to asi nebude; Millerovi se sem nastěhovali před osmi týdny, a přesto mají pořád holá okna. C-c. Třikrát týdně cvičí jógu: vždycky seběhne ze schodů se srolovanou podložkou v podpaží a s přiléhavými legínami na nohou. A taky zřejmě někde pracuje jako dobrovolnice – v pondělky a pátky totiž krátce po jedenácté (tedy zhruba v době,

kdy vstávám) odjíždí z domu a vrací se mezi pátou a půl šestou, kdy usedám ke svému pravidelnému večernímu filmu. (Dnes jsem si už bůhví pokolikáté vybrala *Muže, který věděl příliš mnoho*. Já jsem zase žena, která *viděla* příliš mnoho.)

Všimla jsem si, že si odpoledne ráda dává skleničku, stejně jako já. Jestlipak si ji ráda dává i po ránu? Stejně jako já?

Její věk je však pro mě záhadou, ačkoliv je rozhodně mladší než dr. Miller a taky mladší (a čipernější) než já. Rovněž její jméno můžu jen tipovat; v duchu jí říkám „Rita“, protože vypadá jako Hayworthová v *Gildě*. „Nemám sebemenší zájem“ – tuhle hlášku miluju.

Já mám naopak obrovský zájem. Ne o její tělo – o světlounkou krivku páteře, o lopatky vytrčené jako zakrnělá křídla, o ňadra sevřená v bledě modré podprsence (kdykoliv se mi kterékoliv z nich míhne v objektivu, raději se zadívám jinam) –, nýbrž o její život. Vlastně o životy. Má o dva životy víc než já.

Její manžel se před malou chvilí vynořil zpoza rohu ulice – něco po poledni, nedlouho potom, co za sebou jeho žena s obchodákem v závěsu rázně zavřela dveře. Je to vybočení z normálu: v neděli se dr. Miller neomylně vrací domů ve čtvrt na čtyři.

Dnes ovšem dobrý doktor rázně kráčí po chodníku, z úst mu vychází obláček páry, kufřík mu poskakuje v ruce, snubní prsten vrhá do okolí prasátka. Přibližuji si jeho nohy: vínově červené polobotky se jen blyští a při každém kroku se od nich odráží podzimní slunce.

Zvedám fotoaparát k jeho hlavě. Mému Nikonu D5500 toho moc neunikne, zvláště když je osazený teleobjektivem Opteka. Vidím rozčepýřené mastné vlasy, tenké levné brýle, náznaky strniště v mělkých prohlubních tváří. O své boty doktor pečuje lépe než o obličej.

Přesouvám ohnisko pozornosti k číslu 212, kde se Rita a obchodák překotně svlékají. Mohla bych zavolat na informace, zjistit si její číslo a telefonicky ji varovat. Neudělám to. Pro slídění platí stejná zásada jako pro fotografování přírody: nevměšovat se do přirozených procesů.

Dr. Miller je možná půl minuty od hlavních dveří. Jeho manželka přejíždí ústy po obchodákově krku. Halenku už nemá.

Čtyři další kroky. Pět, šest, sedm. Zbývá maximálně dvacet vteřin.

Paní Millerová chytá zuby obchodákovu kravatu a culí se na něj. Šmátrá mu rukama po košili. On ji laská na uchu.

Její manžel přeskakuje přes vyboulenou dlaždici na chodníku. Odtud mu zbývá patnáct vteřin.

Téměř slyším, jak kravata sklouzává z krku. Paní Millerová ji odhazuje přes celý pokoj.

Deset vteřin. Znovu přibližuji záběr – čelo objektivu se téměř chvěje vzrušením. Dr. Miller strká ruku do kapsy a vytahuje klíče. Sedm vteřin.

Jeho žena si rozpouští culík. Vlasy jí povlávají na ramenou.

Tři vteřiny. On stoupá do schodů.

Ona obepíná ruce kolem milencových zad a dává mu vášnivý polibek.

On vsouvá klíč do zámku. Otáčí jím.

Přibližuji její tvář, ty vytřeštěné oči. Už to slyšela.

Pořizují fotku.

V tu chvíli se mu otevírá kufřík.

Z kufříku vylétává hrst lejster a rozptyluje se ve větru. Rychle přesouvám objektiv zpět na dr. Millera a vidím, jak se mu rty rozevírají v ostrém „Sakra“. Staví kufřík na podlahu verandy, vycíděnými botama přišlapuje pár lejster a další chytá do rukou. Jeden poletující papír se zachytil v koruně stromu. On si toho nevšiml.

A jsme opět u Rity, která se zatím horečně souká do halenky, znovu si dělá culík a vyráží z pokoje. Její bezprizorní milenec zatím seskakuje z postele, zvedá kravatu a pěchuje si ji do kapsy.

Zhluboka vydechují – zní to, jako když z balonku uniká vzduch. Vůbec jsem si neuvědomila, že zadržuji dech.

Hlavní dveře se otevírají: Rita se řítí ze schodů a volá cosi na manžela. Dr. Miller se otáčí a já čekám úsměvy – žádné ovšem nevidím. Rita se sklání a zvedá z chodníku pár lejster.

Ve dveřích se zjevuje obchodák. Jednu ruku má zastrčenou v kap-

se, druhou zvedá na pozdrav. Dr. Miller mu odpovídá mávnutím. Stoupá ke dveřím, zvedá kufřík, oba muži si podávají ruce a vcházejí dovnitř. Rita cupitá za nimi.

No nic. Možná příště.

PONDĚLÍ 25. ŘÍJNA

■ DVA

Před chvílí kolem proplulo auto, pomalu a rozvážně jako pohřební vůz. Jeho koncová světla jiskřivě mžourala do tmy. „Noví sousedé,“ oznamují dceři.

„Kterej dům?“

„Naproti parku. Dvě stě sedmička.“ Sousedé už tam jsou; exhumují z kufru bedny a v nastalém soumraku vypadají jako duchové.

Dcera srká.

„Co to jíš?“ ptám se. Dnes mají v akci činu, takže samozřejmě pojídá nudle.

„Nudle.“

„Ale když mluvíš s mámou, tak je nejez.“

Další srknutí a zamlaskání. „Ale *mámo*.“ Je to taková naše přetahovaná; dcera navzdory mému přání přestala používat oslovení *mami* a nahradila ho tímhle bučivým a tupým tvarem. „Nech to plavat,“ radí mi Ed – jenže jemu dcera pořád říká *tati*.

„Měla by ses s nima jít pozdravit,“ navrhuje mi Olivia.

„To bych ráda, broučku.“ Vystoupám do prvního patra, odkud je lepší výhled. „Ty dýně jsou snad *všude*,“ poznamenávám. „Všichni sousedé nějakou mají. A Grayovi dokonce čtyři.“ Došla jsem na konec schodiště; sklenici držím tak vysoko, že mi víno šplouchá u rtu. „Moc bych ti chtěla taky nějakou vybrat. Řekni tátovi, ať ti jednu koupí.“ Nabírám do úst doušek a polykám. „Vlastně ať vezme rovnou dvě, jednu pro tebe a druhou pro mě.“

„Oukej.“

Zachycuji svůj odraz ve tmavém zrcadle malé koupelny. „Jsi tam spokojená, miláčku?“

„Ano.“

„Nejsi osamělá?“ Olivia nikdy neměla v New Yorku opravdové přátele; je příliš plachá, příliš bezvýznamná.

„Ne.“

Hledím do temnoty na horním konci schodů, do přítmi nad sebou. Během dne sem proniká slunce kopulovým stropním světlíkem, ale ten v noci vypadá jako vypoulené oko zírající do hlubin schodiště. „Stýská se ti po Punchovi?“

„Ne.“ Dcera s kocourem moc dobře nevycházela. Jednou o Vánocích ji poškrábal; bleskurychle ji sekl drápky přes zápěstí a udělal jí na něm dvě sady zkřížených brázd. Ed ho tehdy málem vyhodil z okna.

Hledám kocoura a nacházím ho stočeného na pohovce v knihovně. Pozorně mě sleduje.

„Dej mi tátu, broučku.“ Vyrážím na další úsek schodiště a pod bosýma nohama cítím hrubý běhoun. Ratan. Co nás to tehdy napadlo? Vždyť se tak snadno ušpiní.

„Ahoj šťabajzno,“ vítá mě Ed. „Noví sousedi?“

„Ano.“

„Copak se nějací nepřistěhovali nedávno?“

„To už jsou dva měsíce. Na dvě stě dvanáctku. Millerovi.“ Otáčím se a scházím ze schodů.

„A tihle noví bydlí kde?“

„Na dvě stě sedmičce. Naproti přes park.“

„Mění se to.“

Ocitám se na odpočívadle a obcházím ho. „Ale moc si toho nepřivezli. Akorát auto.“

„Stěhováci zřejmě přijedou později.“

„Zřejmě.“

Ticho. Upíjím vína.

Jsem teď opět v obýváku; stojím naproti krbu a dívám se, jak se v rozích mihotají stíny. „Poslyš...,“ začíná Ed.

„Mají syna.“

„Cože?“

„Je tam syn,“ opakuji a tisknu čelo na chladné okno. Sodíkové výbojky ještě v téhle harlemské provincii neznají, a tak ulici ozařuje jen citronově zbarvený stroužek měsíce. Přesto rozeznávám jejich siluety: muž, žena a vysoký chlapec přenášejí bedny k hlavním dveřím. „Teenager,“ dodávám.

„Klid, šelmo.“

Než se stačím zarazit, vypadne ze mě: „Škoda že tu nejsi.“

Náhle jsem celá rozhozená. Ed zřejmě taky. Chvilé ticha.

A pak: „Potřebuješ víc času,“ konstatuje.

Neříkám nic.

„Doktoři tvrdí, že příliš mnoho kontaktu neprospívá zdraví.“

„Ten doktor, který to řekl, jsem já.“

„Ty jsi jen jeden z nich.“

Za mnou se ozývá prasknutí – polínko v krbu. Plameny se zklidňují, jiskry dopadají na rošt.

„Co kdybys ty nové lidi pozvala?“ ptá se Ed.

Dopíjím sklenici. „Myslím, že už toho pro dnešek bylo dost.“

„Anno.“

„Ede.“

Skoro ho slyším dýchat. „Mrzí mě, že tam nejsme s tebou.“

Skoro slyším vlastní srdce. „Mě taky.“

Punch za mnou sešel dolů. Zvedám ho do náruče a vracím se do kuchyně. Pokládám telefon na pult. Ještě jednu skleničku před spaním.

Chytám lahev za hrdlo, obracím se k oknu, za nímž se na chodníku plouží tři duchové, a zvedám sklenici k přípitku.